



שַׁבַּת קֹדֶשׁ
כִּי תֵשָׂא

עלון מס' 12
י"ח אדר א' תשפ"ב

לכבוד המלכה

גיליון שבועי תלמוד תורה "ברסלב - שיר חדש" תל אביב

אדרבא / הרב ישראל יצחק בזאנסון שליט"א

פֶּא-וואַלֵּיעַ

את התפיסה החיובית הזאת כבסיס וכעקרונות, ומשתדל לקיימה כפי יכולתו, מחולל בזה מהפך בדעה הקדומה שלו, ואז, אף-על-פי שאינו מצליח עדיין ליישם את זה בשלמות ולמהדרין, שינוי גדול יקרה בחייו. הרווח הראשון במקרה כזה יהיה לשלול ולפסול את הביקורתיות השיטתית שהיא ההיפך של 'אזמרה'. ואם כך נעשה באופן איטי ומיושב, בקצב של 'פא-וואלֵיעַ', אז נתברך מפי עליון בקרני השראה חדשה, לרבות ברכותיהם של אנשי סביבתנו על כך שבזכות התפנית שלנו הם יהנו מהארה מעודדת של הבטת חיובית: "מה קרה לך?" תגיד האשה המאושרת לבעלה הביקורתי לשעבר, "אינך מתלונן יותר? החלפת משקפיים? איזה יופי. אם תמשיך ככה, אשקול גם אני להצטרף למועדון הזה..."

'פֶּא-וואַלֵּיעַ' הוא הביטוי האוקראיני שפירושו 'לאט-לאט' והן היו מהמילים האחרונות שאמרו רבינו הקדוש לפני הסתלקותו. כולם לקחו זאת כצוואה ולמדו ממנה כלל גדול: רובם של היישומים הנפלאים שהציע לנו רבינו נמשכים מהתורה העתידית שתתחדש ותתגלה בביאת הגואל, מכאן כל כוחה להעניק גם לאנשי העולם העכשווי למרות ריבוי הגירוים וההרגלים השגויים שלהם, שיוכלו להתנסות בכעין היישומים הללו. ואם לא בדיוק כפי דעת החוזה וכפי רוחו, לפחות כמקדמה המעודדת ומבטיחה. כל שכן בתורה המהפכנית של 'אזמרה' על אף שהיא נוגדת באופן קוטבי את התפיסה המקובלת נכון להיום, היא מבשרת לנו חדשות על עולם מתוקן שבו יגור זאב עם כבש דבר בדוק ומנוסה שהמקבל על עצמו

"וְכָל זֶה אֵינָנו שׁוֹה לִי" / הר"ר אהרון צרפתי שליט"א

כשאנו ממוקדים במה שאין לנו, שמה שאין הופך להיות העיקר שבחיים - אנו פותחים את הדלת לעצבות, וכשחסר לי אני עצוב מיואש ומדוכא. לא פעם יש לנו את התחושה שאילו רק היה לנו את זה... אז בוודאי היינו מאושרים! שרק הדבר הזה שחסר לנו, הוא יפתור לנו את הקשיים. אם רק יהיה לנו עושר, או אפילו ברוחניות אם הייתי לומד כך וכך... רוב היום אדם מתעסק עם ה - או, או, או... וחושב שאז היה מגיע אל המנוחה והשלווה. וזהו הבלבול הגדול, זוהי העצה של המן, השאיפה והרדיפה אחר הדבר שחסר. הדמיון שאילו היה לנו את הדבר הזה שעוד חסר אז בטוח היינו זוכים לאושר הנכסף. חז"ל מלמדים אותנו: "איזהו עשיר? השמח בחלקו". להיות עשיר אמיתי אין פירושו כמה כסף או כבוד יש לך, להיות עשיר אמיתי זוהי תוצאה של בחירה ומיקוד עמוק ומהותי במה שיש לי. על המובא בתורה ע"ד חלק ב' "כל ההתחלות היו מפסח ועכשיו" וכו'. אמרו שתיבת ועכשיו מרמז ש"עכשיו" ההתחלות הם בכל רגע ורגע. שבכל רגע ורגע חייבים להתחיל בהתחלה חדשה, כי כעת כל ההתחלות הם מ"עכשיו" ממש וכן בכל רגע ורגע. (שיח שרפי קודש ד, ס).

ולכן עבודתנו כבר מהיום, בלי לחכות עד לפורים עצמו זה לשנות ולחיות עם הנקודות הטובות והראיה על הטוב תמיד שזה מחייבת עמלך שרוצה להכניס בליבנו רק ספקות (עמלך גימטריה ספק - כידוע) אלא לחיות באמונה שלמה שהקדוש ברוך הוא מנהיג את עולמו בחסד וברחמים בצדק ובמשפט, ודבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו אלא בהשגחת המאציל העליון, עד כדי כך שאמרו חכמינו הקדושים חולין ז': "אין אדם נוקף באצבע קטנה אם לא מכריזין מלמעלה" שאדם לא מקבל מכה קטנה באצבע קטנה אם לא מכריזין על זה קודם מלמעלה. על כן בשביל למחות את דרכו של המן הרשע אנו צריכים, לשמוח, לרקוד ולהודות על מה שיש, לשמוח על הנשמה הטהורה שיש בנו, על הרצונות הנפלאים, לשמוח כי זכינו ויש לנו בורא עולם, אבא רחמן שאוהב אותנו כל כך. לשמוח על הכוחות והכישרונות שניתנו בנו, לחפש את הטוב ואותו לשבח, לרקוד, לשיר ולפאר...

שבת שלום

זוכים ועומדים לפני יום פורים הקדוש, יום פורים הינו אומנם יום חול לכל דבר, אבל כבר מובא בספרים הקדושים שביום זה מתגלה אור אלוקי גדול ועצום מטעם ודעת ממש, כמו שמואב בזוהר הק' (תיקו"ז דף נב, ב) "פורים אתקריאת על שם יום הכיפורים" כלומר שיום הכיפורים נקרא כן משום שהוא כ-פורים. ולכן בשנה זו שיש לנו שני אדרים, והוא הופך את ה"ב חודשים ל"ג חודשים שהם ה"ג מדות של רחמים העליונים ביותר (ליקו"ה). וממילא יש כח גדול הרבה יותר להתחדש ולהפך את הכל לאור. אז הכנתו למאור הגדול צריכה להיות בהתאם.

הציר המרכזי שעליו נשענת כל המגילה הוא נובע מהפסוק "וְכָל זֶה אֵינָנו שׁוֹה לִי כְּכֹל עַתָּה אֲשֶׁר אֵינִי רֹאֶה אֶת מִרְדְּכָי הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמְּקֵל". המושפט הזה של המן, התנודה והמעידה הקלה שממנה מתחילה ההידרדרות של המן שהולכת וגדלה כמו כדור שלג. עד אותה נקודה הכל הולך להמך בצורה חלקה, וכמו שכתוב בפרקי דר' אליעזר "רבי פנחס אמר שני עשירים היו לפנים בעולם, קרח בישראל והמן בשושן, המן - שלקח כל אוצרות מלכי יהודה ואת כל אוצרות קדשי הקדשים". אחשוורוש מגדל אותו, והמן מחתים את המלך על תכנית ההשמדה של היהודים. יש רק נקודה אחת קטנה שמפריעה להמן, נקודה אחת שבה הוא לא מצליח לכפות את שליטתו עליה, חלל אחד קטן של חוסר שליטה. מבחינת המן זה כתם שמכתים את כל כוחו וכבודו, וכל עוד הכתם הזה קיים, בגד הגאווה שלו לא נקי. התנהגות זו של המן, מלמדת אותנו מסר חשוב ועיקרי לחיים עמוקים של ענוה ושמוחה.

מהי הדרך לעצבות? המן הוא המורה הגדול שלנו לחיים של עצבות. הוא המורה לנו מהי הדרך הבטוחה לתוך הייאוש הגדול, והעצבות שבנפש. ומהי הדרך הזו? - המיקוד והרדיפה אחר מה שאין לי.

במקום שהמן יתהלך שמוח וטוב לב על מעמדו הרם והנישא, הוא מתרכז ביהודי אחד שלא משתחוה לו. ובגלל אותו יהודי, כל העושר והכבוד האדיר, כבר לא שווה דבר. הכל מתבטל. שום דבר אינו בעל ערך. בגלל דבר אחד שחסר לנו, כל הטוב שעבר עלינו היום, כל השפע שה' מרעיף עלינו, הבריאות, המשפחה, הילדים, העשייה - שום דבר לא שווה. ומדוע? כי יש משהו שעוד חסר. וזהו השיעור שמלמד אותנו המן.

דפוס ת"ת 03-5078467



"זה יתנו"

על ידי אנשי החברה קדישא. התהפך כד החלב וכל תכולתו נשפכה לתוך התבשיל הבשרי, לאנשי החברה קדישא לא יהיה במה לשבור את צומם, אנה היא באה? רבי שמואל האזין בקשב, לבו נחמץ על צערה של בת ישראל. קודם לכל שיגר את אחד ממקורביו שיבדוק את כמות החלב שמצאה את מקומה מחוץ לסיר, על השולחן והרצפה. הוא ערך את החישוב והגיע למסקנה הבלתי נמנעת, יש בכמות החלב שהתערבה כדי לאסור את כל התבשיל, ואמנם מדובר במקום הפסד מרובה וגם בשעת הדחק, אולם ההלכה בנידון לכי לביתך אמר רבי שמואל למבשלת, שובי לכאן בעוד שעה. מיד לאחר שיצאה, שלח לקרוא לחלבן, לכשהגיע, סגר רבי שמואל את הדלת במפתח, ובארבע עיניים בקשו בכל לשון של בקשה שיגלה לו ורק לו, כמה מים נוהג הוא למהול בתוך החלב? החלבן בא במבוכה, אולם רבי שמואל הוסיף להפציר בו והבטיח לו שלא יגלה ויפרסם סוד זה, אז גילה לו רז זה. חישב רבה של ירושלים ומצא, כי לאחר שהתרבה שיעור המים, הרי בטל החלב בשישים והבשר מותר באכילה. נשמה המבשלת לרווחה ולאנשי החברה קדישא היה תבשיל כשר לסעודה שלאחר הצום.

מסופר על רב שביקר פעם את הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנא זיע"א, ונתגלגלה השיחה ביניהם על המצב החומרי של היהודים, והרב שאל את רבי מרדכי'לה מה לעשות עם העולם? בני ישראל צריכים פרנסה והדור הולך הלך וחסור, והפרנסה לקויה מאוד. השיבו הצדיק אין עצה אלא לעשות תשובה, כי תחת כסא הכבוד יש אוצר גדול של כסף, והראיה ממחצית השקל כמו שנאמר במדרש תנחומא (כי תשא סימן ט' ט') אמר רבי מאיר כמין מטבע של אש הוציא הקב"ה מתחת כסא הכבוד והראהו למשה, ואמר לו "זה יתנו" כזה יתנו, ועל התשובה הרי אמרו בגמרא (מסכת יומא דף פ"ו א') גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד, וכשכבר יהיו אצל כסא הכבוד יוכלו בנקל לקחת גם מהכסף של האוצר הגנוז שם....

"סעודת מצוה"

בשנה אחת בבוקר של יום ז' באדר, נכנסה לחדרו של הגה"ק רבי שמואל סלנט זיע"א רבה של עיה"ק ירושלים תובב"א, אשה שפרנסתה היתה מבישול מאכלים לשמחות ולאירועים שונים. חרדה ודאגה היתה נסוכה על פניה, בקול רועד סחה לרבה של ירושלים על האסון שאירע לה, כאשר תוך כדי הכנת האוכל לסעודת ההילולה של משה רבינו ע"ה, האמורה להיערך כמדי שנה בערבו של יום ז' באדר



פורים קטן בת"ת



מאמר הסידות

ע"י ההשגה שהכל לטובה - ממתיק הדינים!
כתיב "מפי עליון לא תצא הרעות הטוב", היינו כאשר בא אל האדם איזה סיבה לא טובה וצרה ודחקות ח"ו הכל הוא לטוב לו אך טובו גנוז בתוכו, וכל איש מישראל מחוייב להאמין בזה שהכל הוא לטובתו מאת ה' יתברך, אשר דרכו להטיב לברואיו ובפרט לזרע ישראל עם סלוגתו, אך כעת הזאת עדין לא נתגלה הטובה והחסד הווא, והוא טמיר וגנוז מחמת שהאיש הלזה עדין אינו ראוי לטוב זה. ובזה הוא ממתיק הדינים מעליו והופך אותם לרחמים ועושה מרע טוב (ע"פ האוהב ישראל, קדושת לוי).

תפילה שיתגלה הטוב הנסתר

'הראנו ה' חסדך' היינו כי בודאי מחוייב להאמין שכל מה דעביד רחמנא לטב עביד, אך שהחסד הוא בהעלם ואינו נגלה, ועל זה התפלל דוד המלך ע"ה הראנו ה' חסדך, היינו שיהיה נגלה לי החסד שהיה בהעלם ממנו והבן (דגל מחנה אפרים).

החידה השפיעית
נושאת פרסים

מדוע בפרשתנו עליות כהן ולוי
מאוד ארוכות בשונה משאר
הפרשיות שבהם עליותיהם
קצרות?

לתשובות נא לשלוח לפקס שמוספרו
03-5181735



מפי התלמיד נתן רובננקו נ"י כיתה ה'

העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל רבי נחמן מברסלב זיע"א הזהירנו ללכת בדרך שלדון את עצמו לכף זכות, ולדעת שגם הוא חשוב בשמיים, ורואים, אשר בדרך כלל אדם מחפש רק את השלמות, ואם אין אצלו את השלמות הוא חושב שהוא לא שווה שום דבר, ובאמת זו טעות גדולה. כי אדם צריך לעשות כל דבר קטן בשביל הקדוש-ברוך-הוא, כי שם למעלה מאוד מאוד חשוב דבר אמת, שאדם עושה רק בשביל הקדוש-ברוך-הוא בלבד. ולכן אם אדם היה יודע את מעלתו בשמיים, אפילו שיש לו רק מצוה אחת, היה מזדרז לעשות עוד מצוות. ולמה אדם כל-כך מתרשל לקיים מצוות מעשיות וללמוד תורה ולהתפלל? כי הוא חושב שהוא כבר אבוד לגמרי ח"ו, כי הוא מלא חטאים ועוונות, וממילא מה שווה התורה והתפילה שלו, ולכן מתרשל לגמרי, אבל אם אדם

היה יודע שכל נקודה טובה שהוא עושה זה מאוד חשוב בשמיים, על-ידי-זה תמיד היה מתעלה יותר ויותר. וזה פירוש 'העשיר לא ירבה', היינו מי שעשיר בתורה ובמצוות, וזכה כבר להרבה דברים בעבודת השם יתברך, עליו לדעת שלא יתגאה אלא יש לו להתעלות יותר ויותר. ולהפך והדל לא ימעט, מי שעדיין רחוק לגמרי מהקדוש-ברוך-הוא, אסור לו למעט מעצמו ולהפיל את עצמו כאילו אבדה תקוותו, שזה סוד 'מחצית השקל', שעל כל אחד להתחזק את עצמו בתמידות שהוא רק חצי, ויש לו עוד להתעלות, ואפילו מי שמרגיש שאין בידו כלום, והוא מזדמה שהוא עדיין רחוק ממנו יתברך, צריך לדעת עניין 'מחצית השקל', שאפילו שהוא רק חצי ולא הגיע לשלמות, זה חשוב מאוד אצל הקדוש-ברוך-הוא.

ליקוטי הלכות על הפרשה

"אולי אכפרה בעד חטאתכם" (לב,ל)

המעלה הגדולה ביותר - ההתקרבות לצדיקים גדול המעלה שאין למעלה ממנה, הוא ההתקרבות לצדיקים וליראים וכשרים אמתיים (שזכו לקבל עצות אמיתיות מרבותיהם הקדושים), כי הצדיקי אמת, הם מודיעים לנו בכל פעם אוצרי מתנותיו הטובים שהוא יתברך רוצה ליתן לנו ברחמיו, ומודיעים לנו בכל עת איך להכין עצמנו לקבל, ונותנים לנו עצות איך לנקות ולטהר עצמנו ולבושנו מכל כלכלך ופגם, והם חופרים בארות ומעיינות חדשות, מעיינות הישועה שאינם פוסקים, באופן שיוכלו לטהר בהם כל הפגומים והמלוכלכים והמתועבים שבעולם, ולהתרפאות בהם כל מיני חולאים ומכאובות רעים בגוף ונפש, ולהתבסס על ידם בכל מיני ריחות טובות. כי אין מי שיוודע החסדים הגדולים שהשם יתברך רוצה להמשיך עלינו בכל עת, כי אם הצדיק האמת, כמו שנאמר: יודיע דרכיו למשה וכו', רחום וחונן ה' וכו'. (אוצר היראה, צדיק רכטי; על פי: ליקוטי הלכות, חושן משפט, הלכות מתנה ד,ח).

דבר המחנך / הרב צבי מנדלסון שליט"א

הנותן הוא המקבל

בפרשתנו למדנו על מצות "מחצית השקל", שנצטוו בני ישראל להרים תרומה לה', וכתוב בפסוק "ונתנו איש כופר נפשו" ורמזו בספרים על המילה "ונתנו" שהיא מילה הנקראת מראשיתה לסופה ומסופה לראשיתה, דהיינו כשנקרא המילה מאות ו' שבסוף המילה לכיוון תחילתה נמצא שוב את המילה "ונתנו", ללמדנו כלל גדול בנתינה כשאדם נותן לשני אזי הוא מקבל ומרויח בזה לעצמו וזה חוזר ומשפיע עליו. ביסוד גדול זה נוכח לזכות במשך כל ימי חיינו, הן בעבודת החינוך לבנים ולתלמידים, והם בין איש לרעהו, בבניית העולם אשר עליו נאמר "עולם חסד יבנה" ומה שאתה נותן אתה מקבל, וכשאדם נותן צדקה ניצול ממוות וזוכה לחיים כמאמר חז"ל "צדקה תציל ממוות" ובספר "עיר מקלט" בפרשתנו רמז ענין זה במילה "מחצית" השקל שאמצעה של המילה היא האות צ' שעניינה צדקה, והאותיות הקרובות לאות צ' משני צידי ה' ח' ו' דהיינו 'חי', והאותיות הרחוקות ממנה הם מ' ת' דהיינו 'מת', שבא לרמז שהעוסק בצדקה והקרוב אליה זוכה לחיות וניצל ממוות. מסופר על הרה"ק רבי שמעלקא מניקלשבורג זיע"א שהיה בעל צדקה גדול וכל אשר לו נתן לצדקה, פעם בא לביתו עני בערב שבת וביתו היה ריקם מכל, הברנית לא שהתה אז בבית, לקח הרה"ק את טבעת היהלום היקרה של אשתו ונתנה לעני. בצאת העני בן הבית שמח וטוב לב, פגשה אותו הרבנית בכניסתה לבית וראתה אותו שמת, וידעה שאין בביתה כלום, והבינה שכנראה נתן הרב לעני את טבעת היקרה. פנתה מיד לרב בצעקות הרי טבעת זו שווה 300 זהובים, ואילו העני לא יבין את ערכה וימכרנה בפרוטות מדוע נתת לו דבר יקר כזה? כשמוע הרב את דבריה אץ רץ מביתו ורדף אחרי העני, העני ראה את הרב רודף אחריו וברח מהר כי חשש שהתחרטו בני הבית על מתנתם. הרב לא ויתר והשיגו בקצה העיר באמרו "דע לך כי טבעת זו יקרה שווה 300 זהובים אל תמכרנה בפחות מסכום זה...". ויש להוסיף וללמוד בהקשר למצות השבת שכתובה בפרשה, שה' נתן לנו את השבת והודיע לנו את יקרתה ושוויה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה - לך והודיעם, שהנותן - בעין יפה נותן, וזוכה לקבל בחזרה שפע רב.

שבת שלום.

פינת ההלכה - הרב רמי יוניוב שליט"א - כיתה ז'

של היום דהיינו 3 שעות זמניות לפני השקיעה. (שו"ע ומשנ"ב סי' רמט) וכתב המשנ"ב, שכל אדם שיוודע שעל ידי זה שיאכל יהיה שבע בערב, מצוה עליו להמנע מאכילה ושתייה מרובה אפילו לפני השעה התשיעית, ובפרט בימות החורף. ומרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל כתב בזה"ל: שאף על פי שלהלכה מותר לאכול עד השקיעה, מכל מקום זהו דוקא לצורך שעה (כלומר באקראי), אבל לעשות כן תמיד, יש לאסור מתשע שעות ולמעלה, שאם לא כן, נראה כמולזל בכבוד שבת. (חזו"ע ח"א עמ' לב).

דין סעודה גדולה בערב שבת אסור לקבוע בערב שבת סעודה גדולה שאינו רגיל בה בימי החול ואפילו סעודת אירוסין - והטעם: מפני כבוד שבת שינסך לשבת שששהוא תאב לאכול, ואיסור זה חל מבוקרו של יום שישי. וטעם נוסף שמתוך טרדת הסעודה לא יתעסקו בצרכי שבת.

דין סעודה רגילה בערב שבת ולקבוע סעודה שרגיל בה בימי החול, מותר מן הדין כל היום, אבל מצוה להימנע מסעודה כזו משעה תשיעית

פינת התלמיד

נהוראי כהן צדק נ"י - כיתה ה'

"וירא העם כי בושש משה לרדת"

היה איש פשוט שנתנו לו להיכנס אל תוך החדר ששם יושב ה'טייס' ומנהיג את המטוס בתבונה, והנה חדר קטן זה על כל קירותיו ופינותיו מלא הוא בכפתורים שונים למיניהם, וכולם נעשו למטרות שונות זה לנסיעה, זה לאורה וכו', ויהי כאשר נכנס אדם זה התפעל מכל מה שראו עיניו, פנה לטייס והצביע על אחד הכפתורים וביקש לדעת למה הוא מיועד, ומה קורה אם לוחצים עליו, לגלג עליו הטייס ושאלו 'וכי הבנת כבר תכליתם ומטרתם של כל הכפתורים המרובים הקבועים כאן, שהגן בא לברר אודות כפתור זה דווקא...'. הנמשל מובן, מסתובב לו אדם בעולם הזה שברא הקב"ה - כולם בחכמה

הורים כותבים / ר' רפאל לוי נ"י



וירא העם כי בושש משה לרדת מן ההר, ויקהל העם על אהרן (פרק לב פסוק א')

בפרשתנו אנו קוראים על חטא העגל ומתקשים להבין, איך בדור המדבר שהוא דור דיעה, שזכו לגילוי שכניה בים סוף, ו"ראתה שפחה על הים מה שלא ראו הנביאים" (ילקוט שמעוני בשלח, רמז) ועמדו זה עתה במעמד הר סיני, איך ירדו לדיוטא התחתונה בפעם אחת, והגיעו לרמה של חטא כזה? אומרים חז"ל (שבת פט.): שלסוף 40 יום בא שטן וערבב את העולם. ומפרש רש"י: שהראה דמות חושך ואפילה, דמות ענן וערפל וערבוביא. והנה לפתע פתאום מראה להם השטן כי משה מת ומיטתו פורחת באויר. והיו כל ישראל שרויים בפחד ובבהלה, לנגד עיניהם חושך ואפילה ענן וערפל, וכל העולם כולו נתון בערבוביא גדולה. הירידה של עם ישראל טמונה במילים "וירא העם". עם ישראל פרש לא נכון את מה שראה, נתן למראה עיניו לבלבל אותו, וברגע אחד נשכחה מהם הבקשה של משה, לחכות לו עד שירד מההר. מרוב שהראיה נראית כביכול מוחשית ואמיתית, עם ישראל כבר לא חושב על זה שאולי הוא התבלבל בספירת השעות לזמן ירידתו של משה (רש"י לב א'), כבר לא חושבים על זה שצריך להתייעץ עם חכמי הדור לגבי הבעיה שאולי צצה, והערב רב מנצל את ההזדמנות להיקהל על אהרון בתוקפנות כבטוחים בצדקתם. למזדים אנו מכאן על דרכו וכוחו של היצר הרע, שבכדי להכשיל את האדם בעבירה הוא משתמש בכל כוחו בכדי לדמות לאדם מצב מסויים, והאדם בטוח שהוא מבין נכון את הדברים ויודע לפרש את הכל, ובטוח בעצמו שהבחירה שהוא בוחר היא הבחירה הנכונה. וכל זה הוא אך ורק חלק מתחבולותיו של היצר. ש"היום אומר לו עשה כך, ולמחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו לך עבוד עבודה זרה" (שבת קה:). כמה אנו צריכים להיזהר ולשים לב, איך אנו מפרשים את האירועים שמסביבנו, ולחשב את דרכנו וזה ניתן ע"י ישוב הדעת שאדם יושב לבד ומחשב את צעדיו בין בעבר בין בעתיד והכי חשוב בהווה.

פורים קטן בת"ת



בעל בית הזמין לביתו אורח עני לסעודת פורים הגישו אל השולחן כערה מלאה כיסנים ממולאים בשר נטל האורח כיסן אחד ואמר אחד אני אוכל כנגד יחידו של עולם אחר נטל שניים ואמר שניים אני אוכל כנגד משה ואהרן אחרי כן אכל שלושה כנגד שלושה אבות וארבע כנגד ארבע אימהות ולבסוף לקח שנים עשר כנגד שנים עשר השבטים אמר בעל הבית לאשתו סלקי את הקערה מהשולחן מהר לפני שיקח כנגד שישים ריבוא ישראל

הגישו לשולחנות אחרי תפילת השבת קוגל ענק, לפתע נכבה האור, כעבור 10 דקות נדלק האור ואין קוגל אמר, אחד היושבים "מה לא ראתם הגיע מלאך אכל את הקוגל" אמר חברו "כן והשאיר לך שתי חתיכות קטנות על הזקן"

